

Súd: Najvyšší súd
Spisová značka: 2Tdo/41/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2320011295
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 07. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dana Wänkeová
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2025:2320011295.1

Uznesenie

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Dany Wänkeovej a sudcov JUDr. Beáty Javorkovej a JUDr. Mariána Mačuru v trestnej veci obvinenej Y. Š. pre zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d) Trestného zákona spolupáchatelstvom podľa § 20 Trestného zákona na neverejnom zasadnutí konanom 28. júla 2025 v Bratislave, o dovolaní ministra spravodlivosti Slovenskej republiky podanom proti rozsudku Okresného súdu Galanta zo 14. septembra 2020, sp. zn. 1T/124/2020, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie ministra spravodlivosti Slovenskej republiky odmieta.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Galanta (ďalej aj „prvostupňový súd“ alebo „okresný súd“) zo 14. septembra 2022, sp. zn. 1T/124/2020, bola - okrem iných - obvinená Y. Š. uznaná za vinnú zo zločinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d) Trestného zákona spolupáchatelstvom podľa § 20 Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že:

„od presne nezisteného času do 01:00 hod. dňa 28.02.2018 v meste Sereď v osobnom motorovom vozidle značky AUDI A6, evidenčného čísla Q. spoločne neoprávnene prechovávali plastové vrečko s tlakovým uzáverom s obsahom kryštalického materiálu s hmotnosťou 416 mg metamfetamínu, s priemernou koncentráciou účinnej látky metamfetamín 17,6% hmotnostného, obsahujúce 73 mg absolútneho metamfetamínu, čo predstavuje minimálne 2 bežné jednotlivé látky drogy, plastové vrečko s tlakovým uzáverom s obsahom kryštalického materiálu s hmotnosťou 398 mg metamfetamínu s priemernou 1T/124/2020 2 koncentráciou účinnej látky metamfetamín 33,10% hmotnostného, obsahujúce 132 mg absolútneho metamfetamínu, čo predstavuje minimálne 3 bežné jednotlivé dáky drogy, plastové vrečko s tlakovým uzáverom s obsahom kryštalického materiálu ružovej farby s hmotnosťou 265 mg metamfetamínu s priemernou koncentráciou účinnej látky metamfetamín 55,40 hmotnostného, obsahujúceho 147 mg absolútneho metamfetamínu, čo predstavuje minimálne 4 bežné jednotlivé dávky drogy, plastové vrečko s tlakovým uzáverom s obsahom kryštalického materiálu béžovej farby s hmotnosťou 225 mg metamfetamínu s priemernou koncentráciou účinnej látky metamfetamín 49,80% hmotnostného, obsahujúce 112 mg absolútneho metamfetamínu, čo predstavuje minimálne 3 bežné jednotlivé dávky drogy, plastové vrečko s tlakovým uzáverom s obsahom kryštalického materiálu béžovej farby s hmotnosťou 244 mg metamfetamínu s priemernou koncentráciou účinnej látky metamfetamín 51,70% hmotnostného, obsahujúce 126 mg absolútneho metamfetamínu, čo predstavuje minimálne 3 bežné jednotlivé dávky drogy, ktoré predtým v presne nezistenom čase na neznámom mieste a nezisteným spôsobom neoprávnene zaobstarala obvinená Y. Š. a tieto spoločne s obvineným W. M. prechovávali, pričom metamfetamín je zaradený v zmysle zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov do II. skupiny psychotropných látok.“

Okresný súd Galanta podľa § 172 ods. 1 Trestného zákona, § 36 písm. l) Trestného zákona, § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona a § 44 Trestného zákona upustil od uloženia súhrnného trestu odňatia slobody podľa § 42 Trestného zákona, pretože pokladal trest uložený vo vzťahu k obvinenej Y. Š. rozsudkom Krajského súdu Trnava sp. zn. 6To 63/2022 právoplatným 23. júna 2022 na ochranu spoločnosti a nápravu obvinenej za dostatočný.

Krajský súd v Trnave (ďalej aj „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) o odvolaní prokurátora proti výroku o treste uvedeného rozsudku prvostupňového súdu vo vzťahu k obvinenej Y. Š. rozhodol rozsudkom z 2. februára 2023 sp. zn. 5To/141/2022, podľa 321 ods. 1 písm. d), písm. e) ods. 3 Trestného poriadku a zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu vo vzťahu k obvinenej Y. Š. a podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku uložil obvinenej podľa § 172 ods. 2 Trestného zákona v znení účinnom do 30. apríla 2022 a § 36 písm. l), § 38 ods. 2, ods. 3, § 41 ods. 2 a § 42 ods. 1 Trestného zákona súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 10 rokov a podľa § 48 ods. 4 Trestného zákona obvinenú na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona odvolací súd zároveň zrušil výrok o treste uloženom obvinenej rozsudkom Okresného súdu Galanta z 2. marca 2022, sp. zn. 17T/82/2021, v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave z 12. apríla 2022, sp. zn. 6To/33/2022, v spojení s rozsudkom Okresného súdu Galanta z 5. mája 2022, sp. zn. 17T/82/2021, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave z 23. júna 2022, sp. zn. 6To/63/2022, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia obsahovo naň nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Proti vyššie uvedeným rozhodnutiam súdov (rozsudok prvostupňového súdu a rozsudok odvolacieho súdu), podal na podnet R. Š., 30. apríla 2025 dovolanie minister spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „minister spravodlivosti“), v prospech obvinenej Y. Š., a to z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku s tým, že bolo zásadným spôsobom porušené jej právo na obhajobu, nakoľko bol vyššie uvedenými rozhodnutiami vo veci konajúcich súdov porušený zákon v ustanoveniach § 34 ods. 5 Trestného poriadku, § 257 ods. 1, ods. 2, ods. 5 Trestného poriadku v neprospech obvinenej. Postup tak prvostupňového súdu, ako aj odvolacieho súdu bol v konaní v rozpore so stanoviskom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky k zjednoteniu výkladu aplikácie ustanovení § 163 ods. 3 Trestného poriadku a § 165 ods. 1 Trestného poriadku, nakoľko obvinená nebola v trestnom konaní upovedomená, resp. poučená zo strany prvostupňového súdu o tom, že v jej prípade budú vo vzťahu k výroku o treste, aplikované ustanovenia, ktorými sa v jej neprospech upravuje, t. j. zvyšuje dolná hranica trestnej sadzby v zmysle § 41 ods. 2 Trestného zákona a § 42 ods. 1 Trestného zákona. Z vykonaného prieskumu v danej veci bolo zistené, že obvinená pred vyhlásením o vine bola poučená len podľa ustanovenia § 257 ods. 1 Trestného poriadku, ako aj podľa ustanovení § 257 ods. 2, ods. 5, ods. 8 Trestného poriadku. Následne, jej po zákonom poučení, boli kladené otázky podľa § 333 ods. 3 Trestného poriadku, kde na všetky otázky odpovedala kladne. Upovedomenie, resp. poučenie aj o ukladaní súhrnného trestu, a s tým spojenou zvýšenou dolnou hranicou trestnej sadzby, však v konaní absentuje. Rovnako tak nebolo zistené ani to, že by obvinená bola v skoršom štádiu konania o danej možnosti upovedomená. V spise sa na č. l. 421 nachádza oznámenie zo 4. apríla 2022, ktorým sama obvinená (v zastúpení obhajcu JUDr. Rendeka) upozornila súd na to, že bola (aj keď zatiaľ neprávoplatne) odsúdená v trestnej veci Okresného súdu Galanta, sp. zn. 17T/82/2021. Vo vzťahu k tejto trestnej veci upozornili na možné ukladanie súhrnného trestu obvinenej, resp. možnosť upustiť od ukladania súhrnného trestu. Aj keď dané upozornenie poukazuje na vedomosť, minimálne obhajcu obvinenej, o možnom ukladaní súhrnného trestu, uvedené nemožno, podľa dovolateľa, považovať za zákonné poučenie v zmysle § 34 ods. 5 Trestného poriadku, ani v zmysle vyššie uvedeného stanoviska. Daným postupom nedošlo k poučeniu zo strany konajúceho súdu, či orgánov činných v trestnom konaní a samotné zákonné poučenie nie je možné vylúčiť v dôsledku vedomosti obvineného, resp. jeho obhajcu o určitej okolnosti. Vo vzťahu k uvedenému poukázal minister spravodlivosti v podanom dovolaní na to, že poučenie o úprave trestnej sadzby súd na hlavnom pojednávaní vykonal, ale vo vzťahu k spoluobvinenému, ktorému jasne uviedol všetky ustanovenia súvisiace s úpravou trestnej sadzby, avšak pri obvinenej k takémuto poučeniu nedošlo. Z uvedeného dôvodu mal za to, že je potrebné konštatovať porušenie ustanovenia § 34 ods. 5 Trestného poriadku, v súvislosti s poučením v zmysle § 257 ods. 1 Trestného poriadku, a to s odkazom na stanovisko Najvyššieho súdu Slovenskej republiky Tpj 26/2019, na závery ktorého poukázal v obsahu písomného dovolania.

Berúc do úvahy uvedené minister spravodlivosti navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku vyslovil, že rozsudkom Okresného súdu Galanta z 14. septembra 2020, sp. zn. 1T/124/2020, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave z 2. februára 2023, sp. zn. 5To/141/2022, ako aj postupom predchádzajúcim týmto rozhodnutiam, bol porušený zákon v ustanoveniach § 34 ods. 5, § 257 ods. 1, ods. 2, ods. 5 Trestného poriadku v neprospech obvinenej a podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku napadnutý rozsudok Okresného súdu Galanta z 14. septembra 2020, sp. zn. 1T/124/2020, a rozsudok Krajského súdu v Trnave z 2. februára 2023, sp. zn. 5To/141/2022, zrušil a zrušil aj ďalšie rozhodnutia na ne obsahovo nadväzujúce, pokiaľ vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad, a aby podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku prikázal Okresnému súdu Galanta, aby vec v potrebnom rozsahu znova prerokoval a rozhodol.

K dovolaniu ministra spravodlivosti sa vyjadril prokurátor Okresnej prokuratúry Galanta písomným podaním z 21. mája 2025, v ktorom uviedol, že odvolací súd už v priebehu riadneho opravného prostriedku v plnom rozsahu opravil pochybenie prvostupňového súdu, a sám rozhodol o uložení trestu v súlade s § 322 ods. 3 Trestného poriadku. K argumentácii ministra spravodlivosti uviedol, že dovolaním vytýkané porušenie poučovacej povinnosti preto nemožno považovať za také zásadné porušenie práva obvinenej na obhajobu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, Obvinená pred vyhlásením rozsudku písomne oznámila súdu, že je si vedomá možnosti ukladania súhrnného trestu, a to v súvislosti s inými trestnými konaniami. Tento podnet obvinená predložila ešte pred rozhodovaním súdu, čím preukázala svoju informovanosť o právnych následkoch súhrnného trestu. Vzhľadom na túto informovanosť sa nejedná o situáciu, ktorá by bola rovnako porovnateľná s tými, na ktoré sa vzťahuje stanovisko Tpj. 26/2019. Obvinenej bol napokon odvolacím súdom uložený zákonný trest v súlade s hmotnoprávnymi aj procesnoprávnymi predpismi. Z hľadiska zákonnosti a spravodlivosti podľa názoru prokurátora nedošlo k zásahu do práv obvinenej v rozsahu, ktorý by odôvodňoval zrušenie rozhodnutia len z dôvodu neúplného poučenia, najmä za situácie, keď obvinená podľa obsahu spisu už v čase pred vyhlásením o vine vedela o existencii predchádzajúceho trestu, a teda aj čiastočne o jeho aplikácii a zohľadnení pri ukladaní trestu.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti prokurátor navrhol, aby dovolací súd podľa § 382 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku odmietol dovolanie ministra spravodlivosti, podaného na podnet R. Š., bez preskúmania veci, nakoľko je zrejmé, že nie sú splnené podmienky dovolania podľa § 372 Trestného poriadku.

K dovolaniu ministra spravodlivosti sa vyjadrila aj obvinená Y. Š. prostredníctvom obhajcu JUDr. Jany Kubáňovej písomným podaním z 25. júla 2025, v ktorom uviedla, že s podaným dovolaním ako aj s jeho odôvodnením sa v plnom rozsahu stotožňuje. Súčasne zdôraznila, že pri zachovaní všetkej objektívnosti, nie je možné vedomosť obhajcu o možnosti ukladania súhrnného trestu považovať za riadne poučenie obvinenej o jej právach a najmä o trestnej sadzbe, ktorá jej hrozí. V intenciách svojho vyjadrenia zároveň zdôraznila, že chybu, ktorá je vytýkaná Okresnému súdu Galanta nebolo možné napraviť v odvolacom konaní tak, ako to prezentuje prokuratúra vo svojom vyjadrení. Záverom svojho vyjadrenia obvinená navrhla dovolaciemu súdu, aby podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku vyslovil, že rozsudkom Okresného súdu Galanta zo 14. septembra 2020, sp. zn. 1T/124/2020, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave z 2. februára 2023, sp. zn. 5To/141/2022, ako aj postupom predchádzajúcim týmto rozhodnutiam, bol porušený zákon v § 34 ods. 5, § 257 ods. 1, ods. 2, ods. 5 Trestného poriadku v neprospech obvinenej. Ďalej, aby podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku napadnutý rozsudok prvostupňového súdu a rozsudok odvolacieho súdu zrušil a zrušil aj ďalšie rozhodnutia, pokiaľ vzhľadom na zmenu, ku ktorej zrušením došlo stratili podklad, a podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku Okresnému súdu Galanta prikázal, aby vec v potrebnom rozsahu znova prejednal a rozhodol.

Spisový materiál bol spolu s dovolaním ministra spravodlivosti a vyjadreniami prokurátora a obvinenej predložený dovolaciemu súdu na rozhodnutie 2. júla 2025.

Dovolací súd zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu [§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h) Trestného poriadku], oprávnenou osobou [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku], v zákonnej lehote a na príslušnom súde (§ 370 ods. 1, ods. 3 Trestného poriadku), a že spĺňa obligatórne obsahové náležitosti dovolania (§ 374 ods. 1 a ods. 2 Trestného poriadku). Okrem toho zistil, že bola splnená aj podmienka dovolania podľa § 372 ods. 1 Trestného poriadku, veta prvá, keďže obvinený pred podaním dovolania využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok a o tomto bolo rozhodnuté.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej tiež „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) pred vydaním rozhodnutia skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že bolo podané ministrom spravodlivosti ako oprávnenou osobou na základe podnetu (§ 369 ods. 1 Trestného poriadku), proti prípustnému rozhodnutiu [§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h) Trestného poriadku], v zákonnej lehote a na príslušnom súde (§ 370 ods. 1, ods. 3 Trestného poriadku), a že spĺňa obligatórne obsahové náležitosti dovolania (§ 374 ods. 1 a ods. 2 Trestného poriadku).

Súčasne však dospel k záveru, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, nakoľko je zrejmé, že nie sú naplnené dôvody dovolania uvedené v § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

Najvyšší súd považuje za potrebné vo všeobecnej rovine pripomenúť, že z konštrukcie a štruktúry jednotlivých dovolacích dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. a) až n) Trestného poriadku vyplýva, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným rozhodnutiam súdu je určené na nápravu výslovne uvedených procesných a hmotnoprávných chýb. Dovolanie nie je v zásade prostriedkom určeným na revíziu skutkových zistení, ktoré urobili sudy prvého a druhého stupňa [primerane pozri rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (ďalej len „Zbierka“) pod č. 57/2007-II]. Povedané inými slovami, dovolaním podaným z niektorého z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 Trestného poriadku sa nemožno domáhať preskúmania skutkových zistení, na ktorých je založené napadnuté alebo jemu predchádzajúce rozhodnutie, a ani prehodnotenia vykonaného dokazovania. Pritom platí, že obsah konkrétne uplatnených námietok, tvrdení a právnych názorov, o ktoré sa v dovolaní opiera existencia určitého dovolacieho dôvodu, musí skutočne vecne zodpovedať zákonnému vymedzeniu takéhoto dovolacieho dôvodu podľa § 371 Trestného poriadku. Nestačí, ak podané dovolanie len formálne odkazuje na príslušné ustanovenie upravujúce dôvody dovolania, pokiaľ v skutočnosti obsahuje argumenty stojace mimo uplatneného dovolacieho dôvodu (pozri napr. odôvodnenie rozhodnutia najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 51/2014).

Zároveň treba uviesť, že viazanosť dovolacieho súdu dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené, v zmysle § 385 ods. 1 Trestného poriadku sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku), a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Trestného poriadku (pozri rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 120/2012-I). Pri zisťovaní dôvodov dovolania dovolacím súdom je rozhodujúca ich vecná špecifikácia a nie ich označenie podľa § 371 Trestného poriadku.

Jednotlivé dovolacie dôvody (§ 371 ods. 1 písm. a) až n) Trestného poriadku), sú vymedzené taxatívne a podstatne užšie ako dôvody zakotvené v Trestnom poriadku pre zrušenie rozsudku v odvolacom konaní, aby sa príliš širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nenarušovala právna istota. Dovolanie teda nezakladá ďalšiu riadnu opravnú inštanciu a nepredstavuje „ďalšie odvolanie“ (primerane napríklad uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 4 Tdo 67/2018, 4 Tdo 17/2019, 4 Tdo 23/2019, 5 Tdo 85/2017, 5 Tdo 7/2020).

Podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu.

Najvyšší súd v zmysle konštantnej judikatúry uvádza, že dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku predpokladá nie akékoľvek porušenie práva na obhajobu, ale len tie prípady, kedy toto právo obvineného bolo porušené zásadným spôsobom. Spravidla pôjde o prípady, kedy obvinený nebol v trestnom konaní zastúpený obhajcom napriek tomu, že išlo o niektorý z prípadov povinnej obhajoby (§ 37 Trestného poriadku). Spôsob obhajoby obvineného je mimo rámec tohto dovolacieho dôvodu. Vo všeobecnosti možno dodať, že právo na obhajobu v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku je potrebné chápať ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu (pozri uznesenie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 7/2011).

Právo na obhajobu je jedným zo základných atribútov spravodlivého procesu zabezpečujúcich „rovnosť zbraní“ medzi obvineným na jednej strane a prokurátorom ako žalobcom v trestnom konaní na strane druhej. Táto základná zásada trestného konania je v Trestnom poriadku upravená v ustanovení § 2

ods. 9 Trestného poriadku, vyplýva z čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a je garantovaná v ďalších významných právnych dokumentoch, akými sú Listina základných práv a slobôd a Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Podľa čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky obvinený má právo, aby mu bol poskytnutý čas a možnosť na prípravu obhajoby, a aby sa mohol obhajovať sám alebo prostredníctvom obhajcu. Porušenie práva na obhajobu je podstatnou chybou konania. Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku je však koncipovaný oveľa užšie, keďže nie je ním akékoľvek (resp. každé) porušenie práva na obhajobu, ale len porušenie tohto práva zásadným spôsobom. Pri posudzovaní, či v danom prípade bolo zásadným spôsobom porušené právo obvineného na obhajobu, sú dôležité konkrétne podmienky prípadu, ktoré je potrebné vyhodnotiť individuálne, ako aj vo vzájomných súvislostiach. Podstatou práva na obhajobu je zabezpečiť obhajovanie práv obvineného tak, aby v konaní boli okrem iného objasnené aj všetky skutočnosti svedčiace v prospech obvineného, a aby sa na tieto v konaní a pri rozhodovaní prihliadalo.

Vo vzťahu k uvedenému dovolaciemu dôvodu dovolateľ v podstate namietal, že postup okresného súdu vo vzťahu k vyhláseniu o vine obvinenou Y. Š. podľa § 257 a nasl. Trestného poriadku bol v rozpore so stanoviskom trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pod sp. zn. Tpj 26/2019, čím došlo k porušeniu práva na obhajobu obvinenej Y. Š., keďže obvinená pred prijatím jej vyhlásenie o vine podľa § 257 ods. 7 Trestného poriadku podľa dovolateľa „nebola súdom poučená, že v jej prípade budú vo vzťahu k výroku o treste aplikované ustanovenia, ktorými sa v jej neprospech upravuje, t. j. zvyšuje dolná hranica trestnej sadzby v zmysle § 41 ods. 2 Trestného poriadku a § 42 ods. 1 Trestného poriadku“.

Najvyšší súd v prvom rade prisvieďča tvrdeniu dovolateľa, že zo zápisnice o hlavnom pojednávaní konanom pred okresným súdom nevyplýva, že by bola obvinená pred prijatím vyhlásenia o vine podľa § 257 ods. 7 Trestného poriadku osobitne poučená súdom, že v jej trestnej veci prichádza do úvahy uloženie súhrnného trestu podľa § 41 ods. 2 Trestného poriadku a § 42 ods. 1 Trestného poriadku.

Následne pristúpil dovolací súd k posudzovaniu, či týmto postupom súdu bolo porušené právo na obhajobu, prípadne ak áno, či toto porušenie bolo zásadné.

V zmysle bodu II. stanoviska trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu z 10. júna 2019, Tpj 26/2019, na zjednotenie výkladu a aplikácie ustanovení § 163 ods. 3 a § 165 ods. 1 Trestného poriadku, sa musí súd v rámci splnenia povinnosti podľa § 34 ods. 5 Trestného poriadku pri poučení podľa § 257 ods. 1 Trestného poriadku presvedčiť, či bol obvinený v skoršom priebehu konania poučený aj o takej úprave trestnej sadzby podľa ustanovení uvedených v treťom a štvrtom odseku bodu I., ktorá v jeho prípade prichádza do úvahy. V prípade negatívneho zistenia súd poučenie vykoná, inak môže byť následne splnený dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku (v nadväznosti na § 257 ods. 5 Trestného poriadku). Dotknutú chybu nemožno odstrániť v rámci konania o odvolaní proti výroku rozsudku o treste po prijatí vyhlásenia o uznaní viny, nakoľko obvinenému musí byť novovytvorená možnosť také vyhlásenie neurobiť, pričom trest musí byť uložený v rámci trestnej sadzby súladnej so zákonom.

Podstatou uvedeného stanoviska bolo zabezpečiť práva obvineného, aby v prípadoch, kedy sa obvinený de facto vzdáva práva na verejný súdny proces vo vzťahu k výroku o vine, boli rozhodnutia súdov vo vzťahu k výroku o treste predvídateľné a neboli prekvapivé.

Predmetné stanovisko už nerieši spôsob akým sa má súd presvedčiť, či bol obvinený v skoršom priebehu konania poučený, aj o do úvahy prichádzajúcej úprave trestnej sadzby podľa príslušných ustanovení Trestného zákona, no implicitne z neho vyplýva povinnosť súdu o takej úprave trestnej sadzby obvineného poučiť, ak je prítomná dôvodná pochybnosť o vedomosti obvineného o takej úprave trestnej sadzby podľa príslušných ustanovení Trestného zákona resp. ak nemožno vzhľadom na okolnosti prípadu dospieť k záveru, že obvinený o úprave trestnej sadzby podľa príslušných ustanovení Trestného zákona má vedomosť.

Ako už zo samotného dovolania ministra spravodlivosti Slovenskej republiky vyplýva a uvedené zodpovedá aj zisteniu vyplývajúcejmu zo spisu, obvinená v zastúpení svojím obhajcom JUDr. Rendekom, podaním z 4. apríla 2022 oznámila súdu prvého stupňa, že bola (aj keď neprávoplatne) odsúdená v trestnej veci Okresného súdu Galanta, sp. zn. 17T/82/2021, pričom vo vzťahu k uvedenému rozhodnutiu

upozornila vo veci konajúci súd na možné ukladanie súhrnného trestu obvinenej, resp. možnosť upustenia od uloženia súhrnného trestu.

Z uvedeného zistenia možno vyvodit' logický záver, že obvinená mala vedomosť o do úvahy prichádzajúcej úprave trestnej sadzby podľa príslušných ustanovení Trestného zákona.

Uvedenému záveru konvenujú aj ďalšie zistenia vyplývajúce zo spisu. Obvinená na prvom hlavnom pojednávaní konanom 5. mája 2021 v trestnej veci vedenej na Okresnom súde Galanta pod sp. zn. 1T/124/2020 po zákonom poučení podľa § 257 ods. 1 Trestného poriadku zaujala stanovisko, že v počiatočnom štádiu súdneho konania nemá záujem urobiť žiadne vyhlásenie, a tak súd vykonal dokazovanie prečítaním výpovede dvoch obvinených z prípravného konania, vypočutím jedného svedka a čítaním dvoch znaleckých posudkov. Za tejto situácie súd vykonal hlavné pojednávanie vo veci až po doručení vyššie uvedeného oznámenia obvinenej zo 4. apríla 2022 a po tom, čo bol vyhlásený rozsudok Krajského súdu Trnava z 23. júna 2022, sp. zn. 6To/63/2002, vo vzťahu ku ktorému mal byť obvinenej ukladaný súhrnný trest, a to dňa 14. septembra 2022, kedy obvinená urobila vyhlásenie podľa § 257 ods. 1 Trestného poriadku.

Skutočnosť, že obvinený mala vedomosť o tom, že v jej prípade prichádzalo do úvahy uloženie súhrnného trestu podľa § 42 ods. 1 Trestného zákona svedčí aj to, že po záverečnej reči svojho obhajcu, ktorý navrhol upustenie od uloženia súhrnného trestu podľa § 44 Trestného zákona, táto sa k záverečnej reči obhajcu pripojila, pričom zo zápisnice o hlavnom pojednávaní neplynie, že by bola z tejto skutočnosti prekvapená, resp. že by namietala, že nevedela, že v jej prípade prichádza do úvahy uloženie súhrnného trestu.

Za daného stavu dovolací súd žiadne porušenie práva na obhajobu nezistil. Pokiaľ by najvyšší súd aj pripustil, že obvinená mala byť poučená o tom, že jej bude uložený súhrnný trest, vzhľadom na jej jednoznačnú vedomosť o tejto možnosti, nebolo potrebné o tom osobitne poučovať a preto možno konštatovať, že by došlo k porušeniu práva na obhajobu a už vôbec nie zásadným spôsobom.

Vo vzťahu k námietke obvinenej, že v minulosti bol v prípadoch keď bol obvinený zastúpený obhajcom konštatovaný dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, ak súd prvého stupňa si nespĺnil „poučovaciu povinnosť“ vo vzťahu k možnosti ukladania trestu podľa príslušných ustanovení Trestného zákona najvyšší súd uvádza, že v tomto prípade ide o odlišnú situáciu, keď zo spisu navyše vyplýva, že obhajoba o tom, že v danom prípade prichádza do úvahy ukladanie súhrnného trestu podľa § 42 ods. 1 Trestného poriadku mala vedomosť, avšak v inom prípade, na ktorý poukázala obvinená (uznesenie najvyššieho súdu 3 Tdo 27/2021), takáto skutočnosť v konaní nebola preukázaná.

Na základe uvedeného dospel najvyšší súd k záveru, že dovolanie ministra spravodlivosti je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku.

Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.